

talt sig ret udførligt, og da jeg i det væsentlige kan slutte mig til deres Udtalelser, vil jeg kunne fatte mig meget kort. Jeg vil da understrege, at jeg navnlig kan give det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) min fulde Tilslutning til hans Udtalelser, der jo i Realiteten var en ret kraftig og indgaaende Kritik af det foreliggende Lovforslag. I Sammenligning hermed vil de Udtalelser, jeg skal tillade mig at fremsætte, være ret spagfærdige.

Det er, synes jeg, godt, at den Sag, vi her beskæftiger os med, nu endelig lægges i Rigsdagens Haand. Jeg tror, det vilde have været godt, om det var sket noget før. Det er jo nemlig meget vanskelige Forhold at faa ordnet, og Rigsdagen er efter min Mening det rette Forum for Afgørelsen af denne Sag. Der gøres ganske naturligt forskellige Synspunkter gældende. Det forekommer mig, at Regeringen i ret udpræget Grad har set paa Sagen ud fra Byernes Standpunkt; andre har ifølge Sagens Natur været tilbøjelige til at betragte den mere ud fra Landets Vilkaar. Men alle skulde vi jo dog helst mødes til Løsningen af dette Spørgsmaal, der er en Samfundssag og ikke en Sag, der kan ordnes ved at lægge Byrder paa denne eller hin Stand eller paa det ene eller det andet Erhverv. Det er sagt saa tidt, og jeg mener, det er rigtigt, at enhver bør efter Evne bidrage til at tilvejebringe den Hjælp, som bør ydes til dem, der trænger; og dem, der lider under Dyrtiden, til de fattige og til de arbejdsløse. Spørgsmaalet: de arbejdsløse har jo været fremhævet af et Par Talere, og jeg vil ikke undlade at gøre den Bemærkning, at ude i Landet gør det ikke noget godt Indtryk, hvad der et Par Gange har været nævnt her, at Murerne paa Christiansborg Slot ikke vil gaa i Arbejde, uden at de paa Forhaand har faaet sikret en Løn af 90 Øre i Timen. Om de, naar de ikke gaar i Arbejde, modtager Hjælp af Arbejdsløshedskassen, ved jeg ikke, men det er et Forhold, som vækker pinlig Opsigt, og et Forhold, som burde bringes til at ophøre, ja, det er simpelt hen uanstændigt, særligt i disse Tider.

Den højtærede Minister udtalte i sin Tale i Gaar — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Par Linier, der findes Sp. 1286: „Men det maa jo saa ogsaa, saaledes som de politiske Forhold ligger, være Venstre klart, at det paa Grund af Partiets Stilling i Landstinget har Ansvaret for, hvorledes Lovforslaget, naar det endelig gennemføres, kom-

mer til at se ud“, og Ministeren betoner i Slutningen af sin Tale atter, at det er Venstre, der faar Ansvaret. Han siger, at Ansvaret for, hvordan Smaafolk, de, der trænger, hjælpes over Dyrtiden, er lagt i Venstres Haand, og saa er Tiden altsaa inde, da Venstre maa udvikle sit Syn paa disse Forhold i Forslagsform. Det er min Tro og mit Haab, at dette ogsaa vil ske, at Venstre vil sige, hvordan det mener, at denne Opgave burde være grebet an, og hvordan Forholdet bør ordnes, og det er ingenlunde saaledes, at de har Ret, som har villet give det Udseende af, at Venstre ikke vilde være villigt til at medvirke til en saadan Ordning. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man fra Venstres Side ikke vil have noget imod at opretholde den Maksimalpris, som er fastsat for Korn. Denne Maksimalpris er jo fremgaaet af en Overenskomst, en fælles Aftale, og jeg er overbevist om, at Landbrugerne ikke vil bryde den truffen Aftale. Det er ogsaa min Tro, at man ikke fra nogen Side vil kræve, at den lave Maksimalpris, som er fastsat for Slagteriaffald, skal høre op. Denne er man villig til at opretholde. Slagterierne og Landbruget er gaaet med dertil, og man har fundet det rimeligt, at Smaafolk skal kunne faa alt dette Slagteriaffald praktisk talt til samme Pris, som det leveredes til før Krigens Udbrud. Det er et Gode for Smaafolk; thi Priserne er overkommelige for dem. Men det bliver jo kun et Gode, naar Regeringen ved sine Foranstaltninger er i Stand til at hindre, at dette Slagteriaffald gaar andre Steder hen eller anvendes paa anden Maade, end det var Forudsætningen. Derimod mener jeg, at den egentlige Flæskemaksimalpris bør ophæves, fordi denne Pris ligger over Smaafolks Købevne, og fordi der ingen Mening er i, at mangfoldige mindre Landbrugere skal levere billigt Flæsk til dem, der maaske er langt bedre stillede i økonomisk Henseende, end de selv er. Men til Gengæld mener jeg, at der bør tilvejebringes Mulighed for, at der kan sælges amerikansk Flæsk til Smaafolk til en forholdsvis virkelig billig Pris og til en Pris, som de kan overkomme. Derved vil ogsaa naas det, som nogle Talere har peget paa, at man vil kunne bevare vort udenlandske Marked for os og ikke faa det ødelagt, hvad der vilde kunne komme til at svie til os, naar Kriggen en Gang er forbi.

Naar der nu skal forhandles om dette Spørgsmaal i Udvalget, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at der jo er